

HOMILIA EN L'INICI DE L'ANY SANT DE LA MISERICÒRDIA

El Senyor ha volgut que coincidissin el meu 5è aniversari episcopal i la inauguració de l'Any Sant de la Misericòrdia. Ara fa cinc anys, després d'aquella impressionant celebració, jo acabava amb unes paraules que a pocs van deixar indiferents: us convoco a “l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles [...] a una nova evangelització extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants”.

Aquesta convocatòria, que a molts va semblar grandiloqüent, està esdevenint una realitat. Molts en sou testimonis: us hi heu embarcat i doneu glòria a Déu per les obres prodigioses que ha fet a través de la vostra pobresa. Molts més encara, la majoria dels que avui ompliu la catedral, sou fills d'aquesta obra. Heu rebut l'anunci de l'Evangelí en un curs Alpha, heu experimentat el poder de l'Esperit Sant en la vostra vida, us heu incorporat a l'Església i viviu el desig de contagiar a d'altres això que esteu vivint.

Si fa cinc anys molts no van entendre les meves paraules, avui són molts els que les entenen, les veuen com la gran profecia de la història més recent de la nostra diòcesi i es comprometen perquè Déu la continuï fent possible.

Aquesta és la gran misericòrdia de Déu. Ell s'ha compadit de la nostra feblesa, de la nostra pobresa, i s'ha dignat a visitar-nos per curar-nos, per consolar-nos, per fortificar-nos i per confiar-nos el seu Evangelí. Ell ha fet d'una colla de pecadors perdonats els seus deixebles missioners.

Aquesta obra d'evangelització és extraordinàriament misericordiosa perquè neix de l'amor misericordiós que ens ha canviat a cadascun de nosaltres. També, perquè ens capacita per fer-nos càrrec de tot, sigui el que sigui, perquè confia que Déu pot fer del més pecador que ens puguem imaginar un sant com cap de nosaltres mai no arribarem a ser.

L'obra d'evangelització dels sacerdots i consagrats que des dels 10 anys han viscut un règim de vida moralment cuidada perilla de ser fortament moralitzant. L'obra d'evangelització d'una colla de conversos –cadascun dels quals sap de les misèries de les quals l'ha alliberat el Senyor- ha de ser inevitablement una obra de misericòrdia. Així, s'escau recordar el que ens diu el Papa a la Misericordiae Vultus: “És determinant per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci que ella visqui i testimonii en primera persona la misericòrdia”.

Fa pocs dies, llegint una novel·la, va sortir un episodi que em va fer pensar en la falta de misericòrdia que potser ha fet infecunda la transmissió de la fe durant dècades. Ken Follet, a *La caiguda dels gegants*, narra un episodi que mostra els estralls del rigorisme moral: una de les moltes protagonistes de les històries creuades que tant caracteritzen les novel·les d'aquest autor queda embarassada de la relació que manté amb el lord del castell on serveix. Ell, quan se n'assabenta, la factura i ella, abans de marxar cap a Londres i desaparèixer, passa per casa seva, una família pobra de minaires. Sa mare s'escandalitza, però ràpidament es posa al costat de la filla per ajudar-la en la seva situació. Son pare, ancià de la rigorista i puritana comunitat protestant de la vila, s'enfurisma i treu la seva filla de casa, assegurant-li que no la vol veure mai més i que no torni a posar més els peus a casa. El germà, tocat per l'escena, fa un gest fortíssim el diumenge següent enmig de l'assemblea comunitària. S'avença per sorpresa de tots a llegir l'Evangelí –només té 16 anys- i escull el passatge de l'adúltera perdonada. La descripció de l'escena és sublim, especialment quan subratlla l'emfasització de la lectura del text, el joc de mirades, el silenci previ a la sentència de Jesús i el cop quan tanca el volum després d'haver proclamat amb força: “Dona, on són? Ningú no t'ha condemnat? [...] Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més!”. El novel·lista ho remata, i això és el que us vull subratllar, dient que el noi va baixar de la trona, va travessar en silenci el passadís, va sortir de l'església i no hi va tornar mai més.

Quantes vegades la nostra acció d'evangelització i d'educació de la fe s'ha acabat així perquè el nostre comportament ha estat mancat de misericòrdia? Quantes vegades el rigorisme moral ha impedit que fos el perdó de Déu el que canviés i guarís els cors seduïts pel pecat? Quantes vegades, ocultant les nostres pròpies misèries, hem estat incapaços de compadir-nos i perdonar les misèries dels altres?

Alhora pensava també en el cop de pèndol que hem viscut, com a reacció al rigorisme moral d'abans.

Si abans els rectors i els pares que vàreu conèixer en la infantesa molts de vosaltres haurien pogut encarnar amb més o menys matisos l'episodi que us acabo de narrar, ara tenim el risc de caure a l'altre extrem. Els fills o els néts se'n van viure amb la seva parella abans de casar-se, o se separen poc o molt temps després de casar-se, o avorten sense cap problema de consciència perquè ara no ens convé tenir un fill, o roben, o exploten, o estafen, convençuts que qui no s'espavila és beneït. I tant rectors com fidels de missa de cada diumenge, enmig d'aquest relativisme moral general, callem i ni tan sols aprofitem cap dels moltíssims moments dramàtics que

comporten una vida així per invitar a la conversió i per anunciar que Déu és misericordiós i malgrat tot ofereix incansablement a tots, també a ells, una nova vida.

El Senyor ens concedeix i ens invita al camí de l'Evangeli: anar a l'encontre de l'ovella perduda, desitjosos que l'altre trobi la vida i la felicitat. Anar-hi: carregats d'amor i compassió; disposats, amb gran paciència, a mostrar-li que el seu sofriment prové del seu pecat i la medicina es troba en el tornar cap a Déu; revelant que si es deixa estimar, Déu li guarirà els desordres del seu cor. Anar-hi convençuts: que aquesta descoberta pot demanar temps; que només ens escoltaran si ens mou veritablement l'amor, si la nostra actitud és veritablement humil, si li ho diem no pas perquè li haguem d'ensenyar res, sinó perquè això mateix és el que ens ha passat a nosaltres.

Aquest any no pot ser a casa nostra un any més! No pot ser el títol de les nostres conferències, dels temes pastorals de les nostres activitats, el motiu dels nostres pelegrinatges i prou! Aquest any ha de ser una catapulta de l'obra que tenim engegada. Ha de ser una crida que tots, reconciliats a fons amb Déu, esdevinguem missioners i misericordiosos.

Catedral de Solsona, 13 de desembre de 2015